Ч. 134. Пятниця 30 (17) червня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Управильнене відносин до Угорщини. — Положене в Росиї.

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций приступлено до дневного порядку, т. є. до першого читаня митового договору з Німеччиною. Перший промавляв социялістичний посол Елленбоґен і заявив, що єго сторонництво противне взагалі всім таким договорам, бо стоїть за вільною торговлею, позаяк всякі охоронні мита доводять до дорожнї средств поживи.

Промавляли ще посли Толлінґер, молодочех Рисанек і др. Ґломбиньский, котрий звернув увагу на кривди, яких зазнають австрийскі горожани, а головно Поляки зі сторони німецкого правительства. Ґенеральним бесідником вибрано пп. Хоца „против", а Шрота „за" і по промовах їх замкнено дискусию.

П. Президент міністрів барон Гавч вніс проєкт закона до провізоричного управильненя торговельних відносин з Швайцариєю і Болгариєю.

По відосланю проєкту торговельного договору з Німеччиною до комісиї посол Ґараціх предложив справоздане о законі в справі охоронних средств супротив зарази безрог. Референт вказав на то, що той закон єсть вислідом довгих нарад комісиї, а єї ухвали уложені в порозуміню з правительством. Закон принято без дискусиї в другім і третім читаню. Пос. Шенерер поставив супротив того резолюцию, аби знести розпоряджене правительства в справі спиненя зарази у безрог. Резолюцию відослано на жадане внескодателя до комісиї конституцийної. По численних інтерпеляциях засіданє закрито і назначено слїдуюче на второк.

На засіданю комісиї для управильненя відносин до Угорщини заявив п. Президент міністрів бар. Гавч, що угорске правительство не хоче забирати голосу в справі розділу квот, але уважає, що само собою розуміє ся, що пізнїйше означенє квот буде мусіло обовязувати взад від 1 липня с. р. Щоби ся половина монархії не була в справі квоти більше звязана як Угорщина, правительство постановило не відкликувати ся до тимчасового рішеня Корони. За те постарало ся, щоби угорске правительство свою часть спільних видатків виплачувало у формі задатків поти, поки і австрийске буде так само робити. Правительство не може позбути ся поважної журби, коли бачить, що наші відносини до другої половини монархії грозять вийти з традицийного законного шляху. Угорске правительство упевнило, що коли зайде потреба переговорів з заграницею, возьме на зазив Міністра заграничних справ в тих переговорах участь на власну одвічальність, хоч і з відновідним застереженєм. Сими днями п. Міністер заграничних справ вже вислав в сій справі запросини до угорского правительства, а по мисли відповіди, яку на се дістав, є річ певна, що в найблизших днях розпічнуть ся переговори з Швайцариєю і Болгариєю. З уваги, що ходить тут о речинцї, коли державна рада імовірно не буде зібрана, а правительство не хоче уживати §. 14-го, то сими днями внесе в палаті послів проєкт закона, щоби дістати повновласть до управильненя торговельних взаємин з Болгариєю і Швайцариєю до 28 лютого 1906 р. — Як звістно той проєкт закона вніс бар. Гавч вже на вчерашнім засіданю палати.

Розрухи в Росиї все повтаряють ся. І так доносять з Ченстохови, що там довершено передвчера замаху на поліцмайстра. Коли іменно поліцмайстер їхав фіякром з двірця зелїзничого до міста, кинено на него бомбу. Бомба розірвала віз на кусні і убила коні; поліцмайстер вийшов ціло. Виновники замаху утікли. З Варшави пишуть, що розрухи розширюють ся поволи на всї промислові міста і всюди треба були поскріплювати залоги. До Лодзи прибули дальші підкріпленя, так що залога в тім місті числить 15.000 людий. Вчера під охороною войск почато в місті уставляти на ново знищені стовпи телефонічні і ліхтарні. До пруского Шлезка напливає тисячами утїкаючих з Королївства польского. В наслїдок того пруске правительство приказало острійше пиль-

ТАЙНА.

Епізод з росийско-японьскої війни.

(З росийского — Евгена Чирикова).

Кілька днїв по битві під В. наспіла до міста К. телеґрама від полку, до котрого належав Лелька, коротка телеґрама від товариша: „Лелька погиб під В. Громов".

Родина Лельки і богато єго свояків мешкали в К., єго вуйко був телеґрафічним урядником і він мусїв вислати депешу дальше. Імя, подане на телеґрамі, було єму добре звістне, Лелька вислав саме тому офіцирови кілька депеш.

Коли скінчила ся службова година, урядник удав ся сейчас до мешканя Лелькової матери. Все в тім домі зраджувало невидиму присутність сина, що пішов на далеку війну: предмети, якими він любив бавити ся, листи, що прийшли з поля війни, портрети молодого офіцира, річи, які він прислав через одного товариша, заким вибрав ся на далекий Всхід.

Саме вчера дістали від Лельки лист, маленький листик у вузкій куверті, з червоною печаткою воєнної почти. Від вчера ходив з рук до рук. Мати дала єго Вірочці, та подала ґімназиястови Колї, спершу читали спільно, відтак кожде окремо; обговорювали єго і читали знов та приглядали ся куверті з червоними берегами, немов хотїли з єї вигляду або з написи щось дізнати ся, чого не могли найти в тій лякончній вісти, писаній поквапною рукою.

„Находжу ся у воєнним рові і пишу до Вас на камени, що служить менї за стіл. Всюди панує тишина. Жарке сонце сьміє ся на голубім небі... я думаю о Вас, гарно мусить бути тепер у Вас дома. Волга певно виступила з берегів, цвите боз. Ах, аж тепер пізнаю, як люблю нашу ріку... Все ще жалую, що я не взяв із собою своєї ґітари. Віро, мусиш прислати менї свою фотоґрафію, маю лише мамину, Твоєї недостає менї... Говорять, що завтра помашируємо на полудне!... Незабаром возьму участь в битві. То все дрібниця. Головна річ, я не маю папіросів та цукру і часом мушу курити тютюн з кантини".

Від написаня того листу минуло принайменше двайцять днїв, але о тім забули і ціла родина бачила Лельку, як сидить в пільнім окопі коло каменя, бачила молоде, румяне лице, з веселими очима, що цвитуче і здорове сияло під великою кучмою. Лелька курив вонючий тютюн... кашлав... вонючий тютюн тому винен. Бідний Лелька! Не має цукру, підчас коли у нас єго піддостком....

— В таким воєнним рові нема чого боятп ся смерти — сказав ґімназияст. — Як до вояка стріляють, він лише схилить ся, і куля перелетить понад него.

Віра сьміє ся і мати також усьміхає ся сумно. „Незабаром возьму участь в битві!" Тих кілька слів роздирає їй серце. Звернула голову до вікна; діти здогадують ся, що она укрила німі слези.

— Мамо, памятайте на слова Лельки, він заборонив вам плакати.

— Але я зовсім не плачу, я не плачу — мовить з трудом мати і дальше укриває слези перед їх очима.

Молодий урядник також читає лист, оглядає єго зі всїх боків і зітхає.

— Лелька вже не жиє — думає він — а лист від него приходить... Як єго писав, не знав нещастний, що єму лише кілька днїв життя... Не вже задля ненадійної смерти почерк єго письма вийшов так виразно?

В листі немов крила ся якась тайна, і кожде слово, кожда стрічка з руки того чоловіка, до котрого всї ті єства клонять ся з такою сердечною любовю, немов містили у собі якесь глубше значінє.

Прочитавши лист, молодий чоловік положив єго з незвичайною обережностию, майже з релїґійною пошаною на стіл, усїв на краю ліжка і почав бавити ся дармовісом від свого годинника.

— Нинї страх горячо — сказав.

Ніхто не відповідав. Всї думали про неприсутного. Далеко роздали ся вечірні дзвони і їх голос звучав поважно, аж дивно, серед глубокої тишини в тій комнаті. Він викликував безконечну тревогу і смирну покору супротив невмолимої судьби в душах всїх, що сидїли в комнаті.

— Завтра велике сьвято — сказала тихо

нувати границї як звичайно. Прускиий граничний комісар скликав до Мисловиць конференцию начальників повітів для наради над средствами здержаня напливу утікачів з Королївства польского. — Ті розрухи грозять економічною руїною Королївству польскому. Великі капіталісти заграничні, до котрих належить найбільша часть фабрик і промислових підприємств в краю, почнають вже фабрики закривати і переносити ся з своїми капіталами за границю.

Новинки.

Львів, дня 29 червня 1905.

— Затвердженє вибору. Є. В. Цїсар затвердив вибір о. Корн. Мандичевского гр. кат. пароха і крилошанина в Надвірній на маршалка, а Макс. Шишковского ц. к. управителя лїсів державних в Надвірній на заступника маршалка ради повітової в Надвірній.

† Данило Мордовець, один з видтнїйших писателїв українських старшої доби, упокоїв ся в ночи на 25-го с. м. в Кисловодску на Кавказї в 75-ім роцї житя. Мордовець родив ся з козацкої української родини дня 6 грудня 1830 р. в слободї Данилівцї над рікою Ведмедицею на землях доньского козацкого войска, куди перенесла ся єго родина з України з початком минувшого столїтя. Ще прадїд покійника, Іван Уласович Слїпченко-Мордовець жив на Україні та писав ся „сотником малоросийских війск". Народні школи кінчив Покійник в козацкім „училищ-у" в Усть-Ведмедівцї, а в тринайцятім роцї житя перевезено єго в гімназию в Саратові, де і перебув повних шість лїт, до року 1850. Университетскі науки покінчив Мордовець в Петербурзї. Від р. 1855 до 1864 перебував в Саратові, де був урядником „Саратівского статистичного комітету" і редактором „Саратовских губернских Ведомост-ий" і став писати до всїляких російских журналів, видавши два свої українські оповіданя „Дзонар" і „Салдатка". В лїтї 1864 р. Мордовець перебрав ся до Петербурга і вступив на службу до міністерства комунікаций, де оставав аж до кінця своєї урядничої карієри. Та Мордовець був непосидючої вдачі і не держав ся постійно службы і Петербурга. Ще в р. 1864 він їздив у Німеччину, а в р. 1879 розпочав широку вандрівку по сьвітї, звидївши Кавказ, Крим, Єгипет а навіть Єрусалим, а з західної і полудневої Европи Італїю, Німеччину і Іспанїю, вернувши відтак в 1883 р. через Відень і Галичину на російску Україну. Там і по Українї вештав ся ще Мордовець якийсь час, поки не осїв на постійне в Петербурзї, де і пробував вже майже до послїдного часу. — Мордовець писав дуже богато, але по найбільшій части по російски. З єго українських творів найзамітнїйші: Козаки і море (1854 р.), Старцї (1855), Дзвонар (1859), Салдатка (1859), Скажи місяченку (1882), Сон не Сон (1882), Із уст младенців (1883), Будяк (1883), А все Пречиста (1883). Ті оповіданя були друковані в ріжних альманахах (Основа, Рада, Правда і Ватра), а всї разом відтак у збірнім виданю, яке появило ся в Петербурзї в 1885 р. п. з.: „Оповідання Данила Мордовця".

— Вузкоколїйна зелїзниця у Львові. Др. Лїлїен у Львові одержав концесию на веденє технїчних робіт вступних для вузкоколїйної зелїзницї, що має виходити із стациї Львів-Клепарів на зелїзничім шляху Львів-Белзець улицею Янівскою аж до костела сьв. Анни у Львові, або находячого ся там акцийного бровару. Концесия уділена на час 6 місяців.

— Фальшивий лїкар. З Кракова доносять: Перед кількома лїтами арештувала поліция в Кракові неокінченого ученика середних шкіл Адама Чупку за крадїж варгістних паперів. По переведеній розправі суд засудив обжалованого на $1\frac{1}{2}$ року вязниці. По відсидженю кари Чупка в послїднім часї знов появив ся в Кракові, зробив себе лїкарем і представляв ся під назвищем дра Адама Повиньского. Вскорі виробив собі практику і єго взивано навіть до хорих. Аж поліция перепинила єму „лїченє". Арештований каже, що має лїкарскі відомости і що безкористовно віддавав „прислуги терплячій людскости". А які він віддавав прислуги, доказує того прим. таке: В руки Чупки впала одна селянка, глядаюча помочи лїкарской в Кракові. По записаню порошків при помочи другого такого як він, Чупка зажадав від селянки винагороди. Жінка віддала всьо, що мала при собі, то єсть 12 корон, крім того Чупка виманив від неї коралї, котрі заставив за 80 корон, а картку продав за 20 корон. Чупка запізнав ся з одною панною з честного дому, сиротою і обіцював, що з нею оженить ся. Перед вінчанем молода пара мала виїхати до Швайцарії, де „пан доктор" мав намір дальше образувати ся в медицинї. Під покришкою коштів на подорож виманив Чупка від неї 200 корон. Поліция збирає тепер точнїйші дані о лїкарскій дїяльности Чупки.

— Огонь. В місточку Гологорах знищив онногди пожар 9 домів і 21 господарских будинків. Шкоду оцїнено на звиж 12.000 корон. Причиною пожару була неосторожність. — Перед кількома днями в часї бурі ударив грім в громадї Кіцьске, березівского повіта, в хату селянина Василя Возничака і спалив єї. В огни погиб також кількалїтний син Возничака, що був під ту пору в хатї. В Пробіжній, гусятиньского повіта, знищив огонь два господарства, зложені з 8 будинків. Огонь був імовірно підложений.

— По пяному. Передвчера около години 6-ої по полудни кинув ся в самоубийчім намірі до Пелчиньского ставу Дмитро Бачиньский, швець, замешкалий при улици Дверницкого ч. 22. Капраль войскової школи плавання Петриньский, побачивши потапаючого мужчину, підплив човном до него і добув єго гаком з води. Поготівлє ратункового товариства подало самоубийникови першу поміч, а відтак занялa ся ним поліция, бо пересьвідчено ся, що Бачиньский хотїв допустити ся самоубийства по пяному. Бачиньского умішено в поліцийних арештах, аби витверезив ся. Причиною самоубийчого замаху мало бути, після зізнань Бачиньского, непорозуміє з жінкою.

— Обудив ся в домовинї. З Лєче на Угорщинї доносять о такім рідкім случаю. У міщанина Івана Липко хорував від довшого часу єго син, кільканайцятьлїтний хлопець, а перед кількома днями умер. Мерця положено до домовини і відбував ся вже похорон, коли присутні почули з домовини стуканє. Задержано похід, отворено домовину і побачено хлопця живого, котрий відтак вскорі прийшов до здоровля.

— В филях ріки. Із Стрия пишуть: Селянин з Лисятич, Петров Климковский і Яків Кондрацкий переїздячи онногди возом через ріку Стрий, наткнули ся на глубину. Піврваний водою віз перевернув ся і оба їдучі на нім упали до води. Кондрацкий вирятував ся, Климковский погиб.

— Самоубийства. В Парижи застрілив ся біржевий спекулянт Родеріх, що стратив міліони внаслїдок послїдної паніки на біржи. — В Ярославі застрілив ся ученик VI. кл. школи реальної Станислав Забїжовский.

— Найбогатїйші люди на сьвітї. З нагоди смерти барона Ротшильда подає „Figaro" спис найбогатїйших людий на сьвітї. На тім

мати і підвівши ся, перейшла швидко до сусїдної комнати, звідки це довго було чути єї придавлюванє хлипанє.

— Чому ти такий сумний? — любо спитала Віра вуйка.

Він прокинув ся із задуми, відкашельнув і відповів живо:

— Сумний? Зовсїм нї.

— А ви, мамо, знов зачинаєте?... Пощо випереджаєте випадки?... Нам не грозить нїяке нещастє!

Вуйко повів рукою по своїм волосю і скривлений на лици почав ходити геть і назад по комнатї. Мати вернула ся тихо, і єї очи виглядали спухлі від слїз.

— Не має цукру.... Що я зроблю, може би єму післати? Але то потреває довго, заким прийде на місце.... Дайте менї лист.

— Прошу, мамо!

Гімназияст подав їй куверту і она знов почала оглядати печатку, зблїдлу дату та червоний берег.

Вуйко ходить заєдно по комнатї, звісивши голову та важко задуманий і від часу до часу зупиняєть ся серед живих рухів.

Голос далекого дзвона все ще тремтить у воздусї і нагадує темряву в церкві, де в блимаючім сьвітлї сьвічок метушать ся чорні стати черниць.

— Живе чоловік здоровий, сьвіжий і нагло.... — міркує вуйко і зиркає крадьком на тїтку Аню, дївчину Віру і гімназияста Колю. — Так нагло не можна подати їм вісти, треба їх наперед приготовити.

По дорозї він придумав цїлий плян і уложив собі все, що має говорити. Тепер все пропало, плян не устояв ся, і він не почував ся в силї виявити їм страшну правду.

Всеж таки почав:

— Я сидів цїлу ніч при апаратї і тепер шумить менї в ухах.

— Прийшло богато телєґрам?

— Хто там знає, що може стати ся.

— Що ти говориш, Влодю?

— Я кажу.... війна щось страшного.

— Ти немов прийшов на те, щоби тревожити маму — замітила Віра.

— Я дуже втомлений і голова болить мене.... від того шуму.... Я йду — додав механїчно і підійшов до тїтки, простягнувши руку.

Однак она здрігнулась і сказала зворушена:

— Треба вислати до Лельки телєґраму, хочеш надати? Не знаю лиш, яка до него адреса; пише, що буде маширувати на полудне.... але куди?

— Вистане, як напишемо до армії на війнї.... там вже єго знайдуть.

Починають укладати спільно телєґраму. Слово коштує 15 копійок, а гроші дома не переливають ся. Треба ужити мало слів, але в кожде вложити як найбільше любови.

„Цїлуємо тебе сердечно, бажаємо щастя, здоровля, телєґрафуй, ми неспокійні".

Всї тиснуть ся довкола стола і витягнувши голови, слїдять за рукою Віри, що списує слова виразно.

— „Сердечно" можна счеркнути.

— Нїколи, нехай лишить ся то слово! — скрикнула мати зворушена.

Відтак почали спорити над словом „щастє". Якого щастя мають єму бажати? Они щасливі, коли знають, що він здоровий.

— А ти, Влодю, як кажеш?

Молодий чоловік стрепенув ся тревожно, але скоро запанував над собою і відповів:

— Я? Думаю, що слово „здоровлє" вистане. Все проче.... проче менше важне.

Потім відступив ся і гризучи собі вуси, почав задуманий знов ходити по комнатї.

— Підписувати не треба, він буде вже знати, від кого телєґрама.

— Певно, певно!

— І він поїхав, навіть не попращавшись з нами — зітхнула мати.

Не раз і не два повторяє она то речене, що часто не стоїть в найменшій звязи з тим, що дїє ся. Говорять про річи, що з Лелькою не мають нїчого спільного, і нагло роздає ся зітхненє а за ним слїдують все ті самі слова:

— І він поїхав, навіть не попращавшись з нами.

Лелька бояв ся слїз матери і сцен, які викликує розлука. Може не хотів сам заразити ся зворушенєм. Отже не лїпше буде, коли зовсїм уникне тої прикрої нагоди?

Аж із Самари вислав переписний листок з словами:

„Удаю ся до Японії, цїлую вас сердечно, пишіть до Харбіна, а передовсїм не плачте і не журіть ся".

Незабаром відвідав їх один єго полковий товариш, котрий приніс їм деякі річи, що лишили ся по нїм.

— От і все, що було єго. Самовар, дещо з посуди, ґітара, єго фотоґрафії... біцикль продав і поручив менї, щоби я гроші передав вам. В отсїй коробцї є фотоґрафії, ґрупи офіцирів і всякі папери. Касетка містить в собі листи. Просить вас зберечи єї, аж доки не верне, а з прочим позволяє зробити, що вам угодно.

Товариш Лельки був так само молодий та веселий і носив так само кучму.

— І ви їдете також... геть... там?

списї єсть вичислених сто осіб. На першім місци стоїть Байт з полудневої Африки, що має два міліярди франків. Хіньский Лї-Гун-Чан полишив такий самий маєток. Дальше идуть: Робінзон з полудневої Африки, котрого маєток виносить півтора міліярда, Джон Рокфеллер з північної Америки має міліярд, Вальдорф Астор і кн. Демідов по 800 мілїонів, Карнеджі 500 мілїонів, Вандербільт і Віліям Рокфеллер по 400 мілїонів, Яков Астор, Ротшильд льондоньский, князь Вестмінстеру, Гвайтней, Морґан по 300 мілїонів, Ротшильди віденьский і париский, Гайне з Парижа і Юрий Ґульд по 275 мілїонів і т. д. „Найбіднїйшими“ на тім списї суть люди, що мають по 80 мілїонів.

Телєґрами.

Вашинґтон 29 червня. Американьский консуль в Одесї телєґрафує: Панцирник „Князь Потемкин“ з одним торпедовцем прибув сюди вчера вечером. Всїх офіцирів тих кораблїв повбивала залога на повнім мори і вкинула до води. Моряки грозять, що коли за те будуть потягнені до одвічальности, збомбардують місто. Нинї дожидають тут приходу фльоти чорноморскої.

Петербург 29 червня. Американьский амбасадор предложив міністрови загранични́х справ, аби з початком серпня зібрали ся росийскі і японьскі відпоручники в Вашинґтонї. Міністер заявив, що росийске правительство годить ся на те.

Петербург 29 червня. В містї і окрузї петербурскім розпочало ся вчера покликуванє резервістів. Потреває оно 4 тижднї. Загальне число покликаних в столици і в фабричнім окрузї єї подають на 80.000 людий.

Петербург 29 червня. Корпус варшавский ладить ся до їзди на Далекий Всхід. Намірено поспішну мобілїзацию ще 3 дальших корпусів: 2 з Києва і одного з Москви. — З головної кватири доносять, що Японцї розпочали офензиву і идуть на Гайлюнчен і Кірин.

Петербург 29 червня. Рада міністрів скінчить в найблизших днях наради над проєктом Булиґіна, а відтак відбуде ся засїданє Ради міністрів під проводом царя. Більшість членів Ради міністрів гадає, що постанови о представительстві народнім по їх принятю царем будуть сейчас оповіщені.

Варшава 29 червня. Вчера застановлено працю у всїх копальнях і фабриках округа домбровского. В Варшаві спокій. Перед торговою галєю застрілив якийсь незвістний чоловік жандармского вахмайстра.

Варшава 29 червня. В Білїмстоцї фабрикант Мез внаслїдок страйку робітників закрив свою фабрику і виїхав за границю. Єго фабрика давала заробок 1500 робітникам.

Петербург 29 червня. З головної кватири армії манджурскої доносять: Армії відчитано таку телєґраму: Перемирє не буде заключене. Президент Сполучених Держав не займає ся тою справою.

Курс львівский.

Для 28-го червня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	547·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	584·—	594·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот 4 1/2%	101·30	102·—
4 1/2% листи застав. Банку краев.	101·70	102·40
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41 1/2 лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4 1/2% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·70	100·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденський) . .	55·75	56·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденський) . .	34·75	35·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденський) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденський) . .	64·—	68·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденський) . .	24·60	25·60
Joszif 4 кор. (Курс віденський) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденський) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

— А вжеж!

— Висилають вас?

— Нї, я йду добровільно.... Бездїльність мене мучить.

— І не боїте ся?

— Я?

Офіцир стягнув брови, засьміяв ся і сказав живо:

— Чи тепер умру, чи за десять або двайцять лїт... не бачу в тім ріжницї.

Ґімназиєст глядів на того хороброго чоловіка з подивом а головно єго шаблї придивляв ся з особлившою пошаною. В очах обох женщин пробивала ся глубока ніжність, коли глядїли на молодого чоловіка. Той случайний гість се товариш Лельки і тим набирав він особлившого характеру, а навіть являв ся їм немов посвояченим. Їм здавало ся, що Лелька прийшов до них. Мати, котра не зводила очий з гостя, вппевнювала навіть, що бачила єго давнїйше і від давна вже єго знає.

— Ви трохи подібні до Лельки.

— Справдї?

— І сьмієте ся так як він.

— Не може бути!

— Маєте ще матір?

— Нї, я сам один на сьвітї. На щастє за мною нема кому плакати....

Офіцир жартував. Єго сьміх і бесїда усмирили трохи біль і в рідню вступила надїя, що побачать також Лельку здоровим і веселим.

Хотяй гостина офіцира тревала коротко, можна було гадати, що ті люди любили єго від давна, а коли прийшло розставати ся, цїлу родину наляг важкий сум.

— Як побачите Лельку, то скажіть єму....

Що єму сказати? Єму треба було сказати богато, дуже богато.... Обі женщини говорили нараз, все в суміш, і поручали для дорогої особи найріжнороднїйші ніжности, а офіцир відповідав, все усьміхаючись:

— Певне, я не забуду.

Проводили єго аж до дверий.

— Возьміть се — сказала мати і встромила єму щось до руки.

Молодий чоловік, що спершу збентежив ся тим несподїваним дарунком, пізнав по дотику, що се був малий хрестик, і він поцїлував добрячу женщину в руку — худу, костисту руку.

— Повертайте разом з Лелькою!

— Алеж зовсїм певно!

— А скажіть єму, нехай частїйше до нас пише. Скажіть єму також, що се не гарно з єго сторони від'їхати, не попращавши ся з нами — додала ще мати, коли він сїв уже до повозки.

Відтак вибухла плачем.

Колеса заскрипїли, моторно наряджена шапка захитала ся, на широкім плечи засияла перепаска.

— Поїхав — сказала Віра тихо.

— Шкода, що ми не памятали попросити єго, може би взяв для Лельки кілька бубликів на маслї — лебедїла мати, отираючи заплакані очи.

— Алеж мамо!

Із слезами в очах Віра вибухла нервовим сьміхом.

— І Лелька поїхав, навіть не попращавши ся з нами....

(Дальше буде).

На нагороди пильности

припоручила ц. к. Рада шк. краєва слїдуючі книжочки рускої товариства педаґоґічного у Львові:

I. Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

II. Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 9. Гостинець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дїтвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

III. Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 58. Казки народні ч. І. бр. 50 с., опр. 64 с. — Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанїнова бр. 30 с., опр. 44. — Ч. 64. Робінзон Чайченко бр. 80 с., опр. 1·20 К. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Ґете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

V. Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Институтка бр. 40 с., опр. 60 с. — 95. Шекспір в повістках бр. 30 с. опр. 60 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Що року горять хлопскі мілїони неасекуровані!

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Днїстрі“!

„Днїстер“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“

одиноке руске Товариство асекурацийне **против огневих шкід**

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Днїстер“ **зараз відшкодоване**; оцїнку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 лїт виплатив „Днїстер“ відшкодовань **в сумі 5 мілїонів 340 тисяч корон.**

Фонди „Днїстра“ виносять (з кінцем р. 1904) суму **1,183.874** кор і уміщені суть в цїнних паперах.

В „Днїстрі“ єсть обезпечених більше як **300.000** будинків. На покрите хат черепом дістають члени „Днїстра“ позичку в Товаристві кредитовім „Днїстер“.

Полїси „Днїстра“ приймають ся при всіляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім роцї звертає ся членам; в лїтах 1901—1904 звернув „Днїстер“ членам 284.857 кор.; (за лїта 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Днїстра“ находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпечене через аґента; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Днїстра“ в таких сторонах, де инші аґенти „Днїстра“ не роблять. Аґенти „Днїстра“ заробили вже провізиї 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тільки через „Днїстер“ в Товаристві Краківскім; свою провізию від сих обезпечень дає „Днїстер“ **на рускі добродїйні цїли.**

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Днїстер“ припоручили Преосьв. Епископскі Ординарияти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).